

It's Oh So Quiet
Antonie Stanová
Kurátor výstavy: Nikola Nováková
14. 06. — 09. 08. 2019

kvalitář

Abstraktní malba Antonie Stanové působí jako spleť bludiště složené ze skrytých znaků, symbolů. Jednotlivé fragmenty v sobě však nesou konkrétní informace, které jsou zaznamenány pod vizuální zkratkou. Jejich spojení vytváří náhodné narativy a uvolněné asociace. Pro její malbu je charakteristický procesuální přístup k zaznamenávání okolních vlivů. Na obraze tak postupně vzniká autorčin osobní deníkový záznam. Každý obraz má svůj kód, který je založen na intuitivním postupu vycházejícím z autorčina nitra.

Charakteristické je pro ni také použití materiálu. Svoje díla tvoří na nízkogramážová plátna, na kterých absentuje podkladová vrstva. Jemná substance umožňuje rozptýlení použití jednotlivých médií, které na obraz nanáší. Právě charakteristický přístup k transparentní textíli narušuje sterilitu galerijního prostoru a vytváří tak zcela nový osobní pohled. V její tvorbě je důležitá práce se světlem, které v prostoru vytváří difúzi, a to nám umožňuje pohlížet si s vlastní imaginací.

Dominantním prvkem na výstavě je jídelní tabule, která v sobě nese skrytou symboliku, opulentní hostina ve skutečnosti diváka nabádá k pochopení její práce a přístupu k sestavování vlastních inspiračních zdrojů. Antonie ve svých obrazech opakuje tvarosloví lidského těla, ke kterému vztahuje konkrétní příběh. Například motiv lidských očí, který odkazuje v barokních dobách nosili milenci namísto medailonu, aby utajili identitu své tajné lásky. Oči přitom dokáží o člověku prozradit nejvíce.

V galerii Kvalitář autorka představuje svoji úplně první sólovou výstavu, kde diváka zve do svého vlastního světa – světa biomorfních motivů, barokních vzorů, islámského dekoru, anatomických nákresů, otisků prstů, expresivních křivek. Jednotlivé motivy na jejich plátnech působí jako na sobě nezávislé, přesto do sebe přesně zapadají. Její vyjadřovací způsob se odchyluje k od zavedených představ a autorka si tak vytváří svoji vlastní manýru. Výsledkem je tak zdánlivě nesouvislá skrumáž obrazů skládaná z fragmentů vlastní paměti.

Antonie Stanová (*1995, Praha) studuje ve druhém ročníku Atelieru intermediální konfrontace Jiřího Davida na pražské UMPRUM. Aktuálně je na stáži v Atelieru hostujícího pedagoga u Niny Beier a Slávy Sobotovičové. Dílo Antonie Stanové bylo představeno na kolektivních výstavách The Hills Have Eyes (HotDock project space, Bratislava 2019), Extra Care (DOX+, ARCHIP, Praha 2018), 8/8 (ARCHIP, Praha 2017).

As you dreamt, you found yourself in a house with long translucent curtains, white walls and a ceiling that stretched very high. And everything that happened within those white walls was cyclical – it restarted after a certain amount of time. You fell into the cycle too, running around and darting into rooms, always the same route, never stopping. Bit by bit, you grow ever more frustrated. You look through the window and wish you were outside. Suddenly, a breeze catches at your hair and it blows you right away – your body rolls in the air like a wave. You scatter across a field, different pieces landing in different places. Every part of you turns with the sun, but they don't come together. You have never come together. You are split open like a tangerine, down the very center and something overflows. An open faucet runs until the room is full of seawater, until your mouth is full of salt. And it's oh so quiet.